

עו:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

ור"ל אמר בו' ריש לקיש לא קאי אסוגיא דין דלדידיה לא נריך למימר דרבי שמעון קאי אמילתא אחרימי אלא לפי דבריו דמוקי מתניתין לעיל (ד' פס:) כשהקדישו בעלים בית גגג מוקף לה כשהוא בעלי מומין בחוץ. פי' בקוטרם דבעלי מומין מעיקרא עסקין דלי בשקס הקדשן למומן חו לא חוו לפדיון משנשטו דשמעון ליה לרי"ל אלינא לרבי שמעון כשמעמא כתיבתא דמומיה (ד' ג:) דקדיש מוכח הו' ככלל העמדה והערכה ומשנשטתה אין יכולה לעמוד ובגגל מוס מעיקרו מודה ורבינו מס מפרש דכשנת פירכוס צעודן יכולין לעמוד בני העמדה והערכה ניטו כדאמרינן בפ"ג לחולין (ד' ג' וס) ומיהו לאותן המפרשים דכשחטיה גמורה אין מועיל פירכוס כמו שפירשמי לעיל (פסח 6) נריך לאוקמי בגגל מוס מעיקרו כמו שפי' בקוטרם: והלא וריקה בתרה. למאן דמוקי לה כששפך הדם פריך דלי למאן דאמר שלא לשם בעליהן כיון דנשטו ונרק ונרק בהכר שחטיה ראייה היא בלא טעם כל העומד לזרוק כרוק דמי ואף על גב דבפרק אמו ואת ש"ט (חולין ד' פ' וס) בני למימר דכל שחטת קדשים שחטיה שאין ראייה היא לא קיימת מקנא הכי אלא במקנא משמע היכא דנורק

וריש לקיש אמר בשוחט בעלי מומין בחוץ תהי בה רבי אלעזר לר' יוחנן שחטיה מתרת והלא וריקה מתרת לריש לקיש שחטיה מתרת והלא פרייה מתרת אישחמיטתיה הא דרבי שמעון (כל העומד לזרוק כרוק דמי וכל העומד לפדות כפדוי דמי כל העומד לזרוק כרוק דמי דתניא ר' רבי שמעון אומר יש נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני וריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר וריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה לאחר וריקה לאחר שנראה לזריקה קודם שנראה לזריקה לן מאי היא דלא הוויא שהות ביום למזורקה דשחטיה סמוך לשקיעת החמה ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה לזריקה לן דהוויא שהות ביום למזורקה מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד לזרוק כרוק דמי וכל העומד לפדות כפדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר פרה

בעלי מומין. שחטת הימרה בחוץ: ספי. לשון מריח נקנקן כמו תהי ליה אלנקייה (ב"ר ד' ג:). כלומר דייק לה רבי אלעזר ופריך לריבן אלינא דרבי יוחנן וכו' שחטתו מתרת והלא וריקה מתרת ובשעת טביחה שחטה שאינה ראויה היא: אישחמיטתיה. לרבי אלעזר הא דלר' שמעון כל העומד כ"ו: וכל העומד לפדות כ"ו: ובעלי מומין כפדוי דמי והואל וסוף לך.

וכבעלי מומין מעיקרן עסקין דלי בשקס הקדשן את מומן חו לא חוו לפדיון משנשטו דשמעון ליה לרבי שמעון בן לקיש אלינא לר' שמעון כשמעמא כתיבתא דמסקת מורה (ד' ג:) קדיש מוכח הו' ככלל העמדה והערכה ומשנשטתה אינה יכולה לעמוד אבל בגגל מוס מעיקרו מודה: יש נותר שחטת כ"ו: לרבי שמעון איסורי הנאה אין מעמלין טומאת אוכלין דריש מכל האוכל אשר יאכלו אוכל שאינה יכול להאכילו לאחריים או לנכרי או לישראל קרוי אוכל בפרק קמא דבבבבב (ד' ט:): ואם הימה לה שעת הימר הו' טעם משנשטתה ירדה עליו דין קבלת טומאה ואפילו נאסר לאחר כן מקבלת טומאה: לן לפני וריקה. קדשים הנשפלין להיות נותר בליה אמת כגון תודה וקדיש קדשים כולן אס לא נורק דמן ולא נותר בליה אס מעמא טומאת אוכלין: וקיימא לן.

בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי:

פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה
בפרק המנוחם והנכרים (ד' ע"ב) דהאי לפני וריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה לזריקה דהו' שהות ביום אוכלא הוא אלמא כרוק דמי: פרה

(6) פסחים דף י"ג: (מנחות ע"ב: ק"ג: כריתות כ"ד: ט"ו: מנחות כ"ב: ז') (8) מנחות דף ק"ג: (9) שו"ת שו"ת רמב"ם (פ"ג: 1) (10) פ"ג: 1 (11) פ"ג: 1 (12) פ"ג: 1 (13) פ"ג: 1 (14) פ"ג: 1 (15) פ"ג: 1 (16) פ"ג: 1 (17) פ"ג: 1 (18) פ"ג: 1 (19) פ"ג: 1 (20) פ"ג: 1

הגות הב"ח

(6) חס"י ד"ה והלא וריקה וכו' טוב בקדשים מ"ט רמ"ן דל כהו ופי' משמע דלמאן דלמחר: (3) מאד דאע"ג למידי אחריתי:

מוקף רש"י

כל העומד לזרוק. שאינו מחוסר אלא וריקה. כרוק דמי. לחול עליו כל שס פטולו קדיש קדשים. אלא לאשתורי לא משתרי פד דרוק (פסחים י"ג:). לן לפני וריקה. לא הייה לו טעם הטמא (מנחות ק"א:).